

Olot

Una visita a la capital de la Garrotxa

Una vista de la capital de la Garrotxa, en una imatge d'arxiu. Foto: LLUÍS SERRAT.

Hi ha més coses al cel i a la terra que les que la teva filosofia ha somiat. Per exemple, un parell de contenidors encarats a la planta baixa d'un casalot neogòtic d'Olot. Són contenidors sense parets, només els caires de ferro, i emmagatzemen centenars de figures humanes en dos nivells. Les de dalt són més petites. Les de sota són a escala real.

Són estàtues de fusta d'imatgeria catòlica, cristos i verges, santes i sants, soldats, pelegrins, com dos exèrcits encarats, dues processons de talles. Són els models que han de servir per fer els motllos d'on sortiran els famosos sants d'Olot.

Ara ve temps de pessebres i s'aniran retirant figures per servir encàrrecs fets per catàleg. Marxaran sagrades famílies cap a Andalusia, Europa de l'Est i Amèrica. Després el model de fusta tornarà al seu lloc.

Tots són diferents. N'hi ha de més alts i de més baixos, verges amb Jesús a coll, imatges de sant Antoni i de sant Josep i una dotzena de cristos caminant cap a tu. Aquest santcrist té el sagrat cor a la vista i el del seu costat pot ser un sant Sebastià, amb el pit i les cames despulats, com una escultura del Renaixement. Igual que els altres, du un número escrit en negre al pit. No té braços. La majoria de verges, cristos i sants no tenen braços. Si els fessin al mateix motllo es trencarien. Els els afegeixen després. Figures manques i coixes carreguen les extremitats a l'esquena o al pit, en bosses de malla vermella, d'aquelles per posar-hi taronges; bosses plenes de braços, cames, mans i peus, lligades al coll amb una cinta. I si només fos això. Hi ha verges i sants amb el cap serrat en diagonal, del front fins al clatell, per poder-los posar els ulls des de dintre.

El pintor Joaquim Vayreda va engegar a finals del dinou el primer taller d'escultura de sants. El negoci va sortir de l'art. A principis del vint els carrers d'Olot van omplir-se d'obradors de sants i de gent que vivia de fer corones o creus o de treure rebaves d'imatges del nen Jesús. Encara avui hi ha algú expert a posar ulls de vidre, una feina molt compromesa, per cert, perquè hi ha beats i beates que es passaran hores agenollats buscant en aquestes boletes de vidre el que no troben al cel ni a la terra i no pot ser que el sant surti guenyo.

Al davant del Museu dels Sants hi ha el basar Asia, que ven figuretes religioses de plàstic. Però té més a veure amb els sants l'empresa olotina Atrezzo Design, que fabrica maniquins de gama alta, maniquins d'un realisme pertorbador que, vestits a l'última moda, reben adoració als aparadors de les grans capitals.

Olot. La cubeta garrotxina, n'hi diuen, per la pluja. L'escola olotina va regar tot això de pintura. Encara és moll. Per veure la ciutat, t'enfiles al volcanet del Montsacopa. Com els altres del voltant, devia treure pintura en comptes de lava. Camines per l'avinguda d'arbres que encercla el cràter, passes l'ermita de Sant Francesc, et passeges per dintre un Vayreda en 3D. Al cel i a la terra hi ha més coses que no sembla, però se les ha de fer emergir i sobretot saber portar. Posat en un parc natural, a pocs llocs el turisme s'hi tracta amb el mateix respecte. I al museu comarcal, a tocar de les pintures dels Vayreda i els pintors que va atraure l'escola olotina, hi ha una retrat en blanc i negre d'una Escola Superior del Paisatge dels anys trenta. Un home assegut en una cadira de balca té una vaca lligada per les banyes. Al davant de la vaca, pacífica, una dotzena d'artistes pren apunts.

Publicat a:

-El Punt Barcelona 14-11-2010 Pàgina 72

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/2-societat/5-societat/330751-olot.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesSocietat&utm_source=rss&utm_medium=mesSocietat&utm_campaign=rss